

размахани задружно, - близки и далечни
предели аз не виждам сред размаха свой;
на мигновенията бързотечни
изгубих тягостния брой.

Яворов заживява с ужасното предчувствие за ослепяване и с кошмарното усещане, че близо до него “безшумно броди призрак на смъртта⁵⁵. В стихотворението “В часа на синята мъгла” той още веднъж декларира това свое предчувствие, което го подтиква да си зададе философския въпрос:

Що иде тук - и кой отива там, - отвъд сребровъздушните стени на кръгозора? Живот и смърт се разминават всеки час. Но кой ще назове честта и кой позора?

Всичко това ни кара да твърдим, че въпросният “зловещ призрак⁵¹ на смъртта завладява не само неговото “фактическо битие”, както се изразява Яворов, но и неговата духовна същност. Затова решаването на проблема за смъртта се превръща в основна предпоставка за самосъзнанието на поета като творческа личност или както е прието да се казва - за неговата личностна само-идентификация.

Яворов започва упорито да говори за своите “зли предчувствия”, в които вижда едва ли не никакво “мистично” прозрение, или както той се изразява: “ужасно копнение”. По-точно казано, за него смъртта е не само това, което съществува, но и онова, което неизбежно предстои да настъпи. Решаването на проблема за смъртта се превръща в предпоставка не само за утвърждаването на неговото екзистенциално съществуване, за определяне на неговата нравствена позиция, но и за духовното усъвършенстване на личността му. Следователно сливането на творческия субект със собственото преходно битие в известна степен представлява проектиране /”копнение”, “мечтане”/ на нещо, което рано или късно предстои да стане. По такъв начин поетът “допълва” себе си и в акта на това “допълване” успява да разшири и да задълбочи своето духовно пространство с нещо, което все още жизнено не е проявено, но непременно ще се случи. Казано на философски език, символът за Смъртта, наред с другите символи като Любовта, Майката, Родината, се превръща в трансцендентална реалност, съществуваща наред с реалната човешка екзистенция. Тъкмо това ми дава основание да твърдя,